

protestere imod, at det skulde være et Universalmiddel. Det eneste, jeg kunde indvende imod, at der sættes en Maksimalpris, er, at den bliver for høj. For mange Egne af Landet vil det betyde, at Maksimalprisen næsten altid bliver Minimalpris, og de, der hidtil har faaet og fremdeles havde Udsigt til at faa Tørv til den gamle Pris, vil nu risikere at komme op paa en Pris i Nærheden af, hvad der eventuelt fastlægges som Maksimalpris. Der er heller ingen Tvivl om, at en Mængde Smaaproducenter i Jylland vil være særdeles glade ved at fortsætte Tørvefabrikationen til de hidtil kendte Priser. Kunde man faa en Ordning, hvorved man undgik at flytte det Brændsel, der fremskaffes i Jylland, ret meget ud over Landsdelens Grænser, vilde det kunne betyde overmaade meget for vort Land; men vi maa ikke være blinde for, at man navnlig et Sted som København er endnu vanskeligere stillet end de foregaaende Aar. Kullene gaar forholdsvis smaat ind, og de københavnske Gasværker bruger jo ikke alene Kul til at fremstille Gas; Koks, som Provsbyerne har haft til Raadighed til Kakkelovnene, kan man ikke en Gang bruge dertil i København, idet man i stor Udstrækning er gaaet over til at fremstille Vandgas, og hertil anvendes Koks, saaledes at en Del af de Koks, man hidtil har haft her i København til Raadighed som Kakkelovnsbrændsel, er gaaet ud af Begrebet frit Salg. Hvis man altsaa kunde faa en saadan Ordning, at de Tørv, der fremstilles i Jylland, fortrinsvis blev brugt i Jylland, og at man saa brugte det Brændsel, som kommer ad Søvejen, væsentligst herovre i København, tror jeg, man landsdelsmæssigt set vilde gøre en ret god Handel og træffe den bedste Foranstaltning. Jeg beklager, at man skal gaa saa højt som til den Maksimalpris, der er angivet her, men hellere stemmer jeg dog for denne Maksimalpris, end at man skulde kunne risikere, at der slet ingen blev. Jeg vil derfor paa det varmeste anbefale, at man fastlægger denne Maksimalpris; den vil efter min Opfattelse gøre det muligt ikke alene for alle dem, der hidtil har produceret Tørv, men ogsaa for adskillige andre at gaa i Gang med Udnyttelsen af de Moser, de har til Raadighed.

C. F. Sørensen: Det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (P. Nørgaard) havde ikke mange Bemærkninger at gøre til de Udtalelser, jeg fremsatte overfor det Forsvar,

han førte for sit Standpunkt: at stemme mod det foreliggende Forslag, men han kunde i sin Vaande ikke undlade at sadle den gamle forslidte Ganger: at angribe Arbejderne og deres urimelige Fortjeneste, som han kaldte det. Der har været talt om Æventyr i Mosen, hvorved Arbejderne har tjent ovenud svimlende Indtægter, men man har fra det ærede Medlems Side ikke været slet saa villig til ogsaa at tale om de svimlende Indtægter, som Moseejerne og Tørvefabrikanterne i flere Perioder har indkasseret. I det hele taget synes jeg, at det ærede Medlem, som jo er meget nøje kendt med visse økonomiske Selskabers Indtægter, ikke mindst som de fremtræder i disse Dage, skulde være meget varsom med at tale om svimlende Indtægter. Det er sikkert til stor Sjølefyrd for det ærede Medlem og hans Meningsfæller daglig at læse Bladenes Beretninger om Generalforsamlinger i disse Selskaber. De læser sikkert med stor Fryd og Glæde om de svimlende Udbytter, som disse Selskaber giver, Udbytter, der gaar op i baade 200, 300 og 400 pCt. Jeg synes, at naar disse store Industrivirksomheder, disse store økonomiske Selskaber giver deres Aktionærer, hvis Arbejde sikkert ikke er særlig overanstrengende, saadanne Udbytter, skal man være varsom med at tale om de svimlende Indtægter, som Arbejderne har. Det er i denne Forbindelse at springe over, hvor Gærdet er lavest.

Det ærede 4de Medlem for 4de Kreds (Laursen) var ogsaa inde paa Arbejdernes Fortjeneste og talte om, at naar Maksimalprisen blev forhøjet, vilde Arbejderne straks kræve Arbejdslønnen forhøjet i samme Forhold, som Maksimalprisen steg. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har mindste Bevis at føre i Marken for denne Paastand. Det staar for mig, at det kun er en Paastand og intet andet. Hvad Arbejderne gennem deres faglige Organisationer har krævet, og hvad de som Regel — ikke altid — har faaet opfyldt, er at faa Arbejdslønnen udlignet med den Procent, som Varepriserne er steget. Dette er blevet krævet som det, der bør være normgivende i denne Retning, og hvis dette kunde følges, tror jeg, at Arbejderne i det store og hele vilde være tilfredse. Men de sidste Ugers og Dages Forhandlinger mellem Arbejdernes Organisationer og Arbejdsgiverforeningen er jo ikke noget Vidnesbyrd om, at man fra den Side ønsker at gaa den nævnte Vej.

Saa spurgte det ærede Medlem (Laursen), om jeg havde Garanti for, at Maksi-